

viste hun sig paa Stentrappen ved Siden af Emanuel, klædt i en sort ulden Kjole med smalle Kniplingsstrimler omkring Hals og Haandled. Under Brudesløret og Myrtekransen saaes en perlestukken og guldbroderet Hue, der havde hørt til hendes Oldemoders Bryllupsdragt, og som hun idag bar efter Emanuels Ønske.

Paa Vejen ud til Kirken lød der munter Snakken fra de fleste af Vognene; Frokosten havde allerede oplivet Stemningen hos adskillige af de ældre Mænd. Først da man kunde høre Kirkeklokkernes Kimen, forstummede Talen, og Else faldt i Graad. Hansine derimod bevarede hele Tiden det tillukkede, næsten dystre Udtryk, som hendes Ansigt gerne antog under stærke Sindsrørelser.

Kirken, Næsset, Fjordens blaa Flade og Genbo-landets Brinker — alt laa badet i gyldent Sollys. Hen- under Himlen foer lette Skyer af Stæresværme, og ude over Vandet skreg de skumhvide Maager. Udenfor Kirkegaardsmuren skimtedes Bispens Gig, og da Brudefølget var naaet helt over paa Næsset, saae man Bispen selv staa foran Kirkedøren i sit Silkeornat og med Ordner paa Brystet. Det blev et højtideligt og ufor-glemmeligt Øjeblik for dem alle, da denne store Mand — idet han blottede sit hvide Hoved — ærbødigt gik Brudeparret imøde og derpaa skred i Spidsen for Skaren ind i Kirken.

Brudetalen var kort og lignede egentlig nærmest en almindelig Skaaltale. Bispen hørte til de moderne gejstlige Prædikanter, der benyttede en let Konversa-tionstone og udtalte Ord som „Kristus“ og „den hellige Aand“ med samme kammeratlige Ligefremhed som den, hvormed man omtaler sine Omgangsvener. Han sam-menlignede først Emanuel med en Plante, der havde søgt sig en ny, nærende Jordbund, dernæst Menigheden med et stort Træ, i hvis Skygge og Læ Planten skulde vokse op, og endte med at nedbede Herrens Velsignelse over den ny Pagt, som her blev sluttet. Da Højtide-